

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 13 του Ιουνίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 100

ΚΑΤΕΡΓΑΡΕΟΙ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΣ

«... Έδώ στην 'Αγγλία γράφτηκαν κ'ετι σοκοφαντικά άρθρα έναντιον του Γεωργίου της Κρήτης και δυστυχώς τὰ πιστεψοίς 'Αγγλικός τύπος και σηκώθηκε μεγάλη κατακραυγή.... Κατεργαρέοι και συκοφάντες αυτοί που τὸν αντιπολιτεύονται, όπως και είναι)...»

Αυτὰ μὰς τὰ γράφει φίλος μας σεβαστός πούζη στην 'Αγγλία. Κι ὁ χαρακτηρισμός του μὰς ἄρσει. Κατεργαρέοι και συκοφάντες είναι κείνοι που αντιπολιτεύονται σήμερα τὸν Πρίγκηπα, τόσο ἄναντρα και τόσο ἄτιμα, και θυπιάζουν τὸ παρὸν και τὸ μέλλον της Κρήτης για νὰ χορτάσουν τὴν προσωπική τους ἐμπάθεια, για νὰ ικανοποιήσουν τὰ πρόστυχα μικροσυμφέροντά τους.

Τὸ κακὸ ἀπὸ καιρὸ φούσκωνε και ξέσπασε πιά. Ἀπὸ τίς Ἑλληνικές ἐφημερίδες ἄρχισαν οἱ συκοφάντες νὰ χύνουν τὸ φαρμάκι τους, και τώρα νὰ, ζήτησαν τὴ συντροπή και τοῦ ξένου τύπου για νὰ πείσουν τὸν κόσμο πως οἱ ἴδιοι οἱ Κρητικοί είναι σήμερα οἱ μεγαλύτεροι και φοβερότεροι ὀχτροί της Κρήτης, ἀπὸ οἱ ἴδιοι τὴν πολέμῃ με τὸση λύσσα κι ἀγωνίζονται με τόσο πείσμα νὰ τὴν χαντακώσουν.

Γιατί ὅπως είναι τὰ πράματα σήμερα, ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Πρίγκηπα είναι πόλεμος κατὰ της Κρήτης και πρέπει νὰναι κανένας θεόστραβος και ποτισμένος ἴσα με τὸ μεδοῦλι με ἀτιμία για νὰ μὴ βλέπη τὸ χαντάκωμα που παθαίνει τὸ Κρητικὸ ζήτημα με τὴν ἀτιμὴ ἀντιπολίτεψη που τοῦ κάνουν, ὄχι Βούλγαροι—ὅπως εἶπε μιὰ ἐφημερίδα,—μὰ δυστυχῶς Κρητικοί.

Πέντε, δέκα, ἑκατό, πόσοι είναι ἐπὶ τέλους αὐτοὶ οἱ κύριοι που εἶτε για νὰ πάρουν μιὰ ψωροθέση στὸ Πανεπιστήμιο εἶτε για νὰ γίνουν ὑπουργοί, κάνουν ὅλο αὐτὸ τὸ κακὸ σήμερα ; Είναι ὅμως τόσες χιλιάδες οἱ ἄλλοι πατριῶτες ἐκεῖ κάτω, που πονᾶνε τὴν πατρίδα τους, που θυσιάζουν κι ἀξιώματά και περιουσίες για τὸ καλὸ της.

Αἱ, λοιπόν, οἱ χιλιάδες αὐτὲς πρέπει νὰ σηκωθοῦν, ἂν ὄχι νὰ σφάξουν τοὺς λίγους αὐτοὺς κατεργαρέους — που θάταν ἅγια πράξη νὰ τὸ

κατάφεραν—τουλάχιστο νὰ διαμαρτυρηθοῦν με μιὰ φωνὴ και νὰ ποδεῖξουν στὸν κόσμο πως ἡ Κρήτη σύσσωμη είναι μαζί με τὸν Πρίγκηπα κ' ἐπιδοκιμάζει τὴν Πολιτική του, πούναι κ' ἡ μόνη Ἑθνικὴ Πολιτική.

Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη, και γρήγορα μάλιστα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

I
Σ' ἐμὲ, γυρίζοντας ὀπίσω,
Ρίχνει τὴν ὕστερη ματιὰ,
Θέ μου ! γιατί νὰ τὴν ἀφήσω
Νὰ φύγῃ τόσο μακριά...

Δὲ μένει τώρα τίποτε ἄλλο,
Τί πόνος και τί ὑπαραγμός !
Παρὰ στὸ δρόμο τὸ μεγάλο
'Ο ἀέρινος κυματισμός.

II
'Όλα κοιμοῦνται κι' ὅλα δύνουν,
'Ο βέσπερος παλεύει μόνος,
'Όλα μ' ἀφίνουν, πως μ' ἀφίνουν,
Και μόνο δὲ μ' ἀφίνει ὁ πόνος.

Τὰ ρόδα κόκκινα, ἀναμένα,
Ξεφτίζουν στ' οὐρανοῦ τὴν ἄχνα,
Σὰν ἀπ' τὸ αἷμά μου βαμένα
Ποῦ πλημμυρίζει μου τὰ σπλάχνα.

III
Πλέον τὸ χέρι μου δὲ ἄγγίζει
Τὰ μεταξένια τὰ μαλλιά,
Ποῦ τὸ ἀγεράκι με φιλιὰ
Δροσάτα τώρα τ' ἀνεμίζει,

Τὸ πλοῖο ὀλόφωτο ἀρμενίζει
Μέσα στὴ νύχτια σιγαλιά,
Κ' ἐμένα στὴν ἀκρογιαλιά
Τάχνὸ φεγγάρι με φωτίζει.

IV
Μῆτε φωνὴ, μῆτε σημάδι,
Μῆτε κανένα μύνημά σου.
Λαχτάρῃ ἀπ' τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ
Κ' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωτὸ,

Πὼς ἀπαντέχω, δὲν τὸ ξέρω,
Μόνον ἐσύ, Θε μου, στοχάσου.
'Αν εἶναι τόσο νὰ ὑποφέρω,
Κι ἂν ἡ ζωὴ μου εἶνε ζωὴ...

V
Θυμᾶμαι, βράδυ ἦταν ὠραῖο,
Βραδάκι καλοκαιρινὸ,
Τὸ φεγγαράκι ἦτανε νέο
Στὸν καταγάλανο οὐρανὸ.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ νέο,
Κι ἂν πιάσῃ ὁ ἔρωτας δὲν ζῆ.

Θυμᾶσαι : Βράδυ ἦταν ὠραῖο
Και τὸ κυττάζαμε μαζί...

VI
Ψίθυρος γνώριμος με φτάνει
Σὰν ἀναπάντεχῃ εὐτυχία...
Γυρίζω και κυττάζω, ὡ πλάνη !
Μέσ' στὴ νεκρόσιμη ἡσυχία

Μῆτε ἕνα φέλλο δὲ σαλεύει
Κάτ' ἀπ' τὸ μαῦρο οὐρανὸ,
Σ' ὅλο τὸ δάσος βασιλεύει
Τὸ δέος τὸ νυχτερινό...

VII
Συνειθισμένος νᾶμαι μόνος,
Τὴ μοναξιά τὴν ὑποφέρω,
Μ' ἀποψε ὁ πόνος της δὲν ξέρω
Γιατί δὲν εἶναι ὁ ἴδιος πόνος.
'Απόψε πιάδ ποιά εἶναι μνος...

M. ΜΑΛΛΚΑΪΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΛΗ ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

'Όντας μικρός, λέει, ὁ φιλόσοφος Θαλῆς ἔπεσε σ' ἕνα λάκκο, ἐκεῖ που περπατοῦσε μιὰ φορὰ με τὴν παρκαμάννα του, γιατί ἤθελε νὰ βλέπη τὸν οὐρανὸ και δὲν κύτταζε μπρὸς του κ' ἡ παρκαμάννα του σηκωνόταν τον: Δὲν ξέρεις ἀκόμη, τοῦ κάνει, τί βρίσκεται στὰ πόδια σου μπρὸς και θίς νὰ μού βρῆς ἐκεῖνα που ἔναι ἀπάνου ἀπ' τὸ κεφάλι σου ;

Τὸ Θαλῆ θυμήθηκα τίς μέρες αὐτὲς, ἐκεῖ που συλλογιόμουν τὴν Γιαπωνέζομανία που μὰς ἔπιασε μῆνες τώρα κι ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πότε θὰ μὰς ἀφήσῃ. 'Όλα τὰ δικὰ μὰς—ἔξὸν τὰ ρουσοφῆτια μὰς—τάφήνουμε στὴν τύχη τους και στὸ κακὸ τους χάλι, τί γίνεται στὰ στραβά μὰς μπρὸς δὲν τὸ ξέρουμε, πεντάρα δὲ δίνουμε για ζήτηματα που πρέπει νὰ μὰς ἐνδιαφέρουν και νὰ μὰς συγκινοῦν, ἀφοῦ ἔχουν νὰ κάνουν με τὴν προκοπὴ μὰς και τὴν ἔθνικὴ ἀναγέννηση, κ' ὕστερα πιάνουμε νὰ διασκεδάζουμε με τοὺς Γιαπωνέζους, με τὴν Ἑβρα και με τὴν Ἄπω δὲν κινδυνεύουμε ἄραγε για ὅλ' αὐτὰ νὰν τὸ πάθουμε κ' ἐμεῖς ὅπως ὁ Θαλῆς ; Και δὲν ντρεπούμαστε τοῦλάχιστο παιδιά, κομματί, ἀφοῦ βλέπουμε πως οἱ Γιαπωνέζοι δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ σκοτώνονται, νὰ συνώνονται, νὰ σκοτώνονται για τὴν πατρίδα τους, ἐμεῖς νὰ κίνουμε τὴν τύφλα μὲς' στὰ μάτια μὰς ;

Πιστεύω νὰ μιλῶ δίχως ὑπερβολὴ λέγοντας γιαπωνέζομανία. Οἱ ἐφημερίδες μὰς, ἐκεῖνες που βλέπω τοῦλάχιστο, οἱ Συμυρνέικες, γιαπωνέζικες εἶναι ἀπὸ τὸ Α ὡς τὸ Ω : ἄρθρα, τηλεγραφήματα, διηγήματα, χρονογραφήματα, μυθιστορήματα, ἐπιθεωρήσεις, ὅλα γιαπωνέζικα. Κι ἀφοῦ οἱ ἐφημερίδες δίνουν τὴν περὶ-